

Fotboll i flyktingläger

I Tulkarem finns två flyktingläger, Nur Shams (Solens ljus) och Tulkarem Camp som är det största av dem. Läger är ett mycket missvisande ord, det är mer som ett avskilt, nedgånget bostadsområde där drygt 16 000 av Tulkarems invånare bor på 1 kvadratkilometers yta. De är ättlingar till flyktingar som kom redan under det första israelisk-arabiska kriget 1948 från Haifa och andra orter i det som idag är Israel. Många pratar ännu drömande om sina hemorter, dit de inte har möjlighet att återvända.

Atmosfären i Tulkarem Camp är helt annorlunda än i Tulkarems stads kärna. Det är trångt, smutsigt, trasigt och fullt av barn som springer på gatorna. Barn med glada skratt men också barn med knivar, barn som lärt sig att livet inte är tryggt eller säkert. Så gott som nattligen gör den israeliska armén räder in i lägret, ibland bara för att patrullera och, enligt invånarna, provocera. Ibland förstör de hus och hem för människorna i flyktinglägret. Andra gånger för de bort män som återvänder efter ett par dagar eller veckor, eller inte återvänder.

Barn i Tulkarem Camp. Foto: Johanna Wallin.

I Tulkarem Camp finns ett ungdomscenter där två män, Mo'tasem och Talal, arbetar helt oavlönade. Till ungdomscentret hör också ett fotbollslag, Markaz Shabab Tulkarem, som spelar i palestinska division ett. Stolt pekar föreståndaren på ett stort glasskåp fullt med prispokaler som laget har vunnit i olika turneringar.

En eftermiddag får jag följa med på fotbollsmatch; Markaz Shabab möter Ramallah, en närliggande stad, på fotbollsplanen mitt i Tulkarem. Jag och min kollega Hayley från England är de enda kvinnorna och när vi går in på arenan väcker vi stor uppmärksamhet. Nog för att vi kommer från Europa men ändå; kvinnor på en fotbollsmatch! Snart blir vi i alla fall välkomnade av både domare, spelare och åskådare. Vi får komma ner till spelarbåset och följa matchen tillsammans med lagets mest hängivna supporterklubb.

Markez Shabab Tulkarem i blågult, Ramallah i rött och vitt. Foto: Johanna Wallin.

Både läktaren och hustaken runtomkring är fulla av pojkar och män i alla åldrar, som skriker av glädje när Markaz, Klubben, som laget kallas, gör sitt första mål. Det är en tuff match, Ramallah bjuder hårt motstånd och ett par spelare ur varje lag får gå av planen med smärre skador. Men stämningen är hjärtlig rakt igenom; spelarna tar hand om varandra oavsett lagtillhörighet. När Markaz gör mål nummer två vill jublet aldrig ta slut. Åskådarna hoppar upp och ner, kramar varandra och utbrister: maa shaallaa, fantastiskt!

Unga fotbollsfans på läktaren och på planen. Foto: Johanna Wallin.

En av spelarna heter Islam, är 16 år och pratar sjungande skånska. Han bor i Sverige men är född i Tulkarem och familjen kommer hit om somrarna. Hemma i Sverige spelar Islam i IFK Hässleholm och på sommarlovet i Markaz Shabab. Jag frågar hur det är att spela här jämfört med i Sverige och Islam säger att det är tufft, de är bättre här. Fast omständigheterna är svåra, tillägger han. Planen är mycket sämre, laget har svårt att samlas för träning och ibland kan de inte spela matcher på grund av att de stoppas i någon av alla checkpoints, vägspärrar, som finns mellan så gott som alla palestinska orter och där israeliska soldater kollar alla ID-kort och tillstånd. Saknar man tillstånd att lämna sin stad eller tillhör fel kategori för dagen, vilket oftast är män under 35 års ålder, får man inte passera.

Islam med sin svenska och palestinska lagtröja och med lagkompisen Mahmoud. Foto: Johanna Wallin.

Islam säger att killarna i laget är bland de bästa i hela Palestina och har vunnit ligan flera gånger. Han önskar att de kunde få stöd utifrån för att ha möjlighet att utvecklas ännu mer och få resa till andra länder och spela, till Sverige allra helst. Fotbollen är det största i deras liv, genom fotbollen blir de någon, någon annan än en flykting i sitt eget land.

Mot slutet av matchen får Islam spela och innan någon vet ordet av har han gjort mål. Strax därefter strömmar åskådarna ut på planen, kramar om spelarna som tar sina väskor och går hem till flyktinglägret tillsammans med sina fans, som i de flesta fall är deras familj, vänner och grannar. De går genom Tulkarems snirkliga gator där det nu är folkfest. Bilar och bussar tutar, folk hänger ut genom fönstren för att ropa hyllningar till laget. Flyktinglägrets stolthet Markaz Shabab har kammat hem ännu en seger.

Hemgång efter matchen. Foto: Magne Hestness.

Johanna Wallin, Tulkarem augusti 2007.

DISCLAIMER

Jag arbetar för Sveriges Kristna Råd (SKR) som Ekumenisk Följeslagare inom Kyrkornas Världsråds Ekumeniska Följeslagarprogram i Palestina och Israel: EAPPI, (Ecumenical Accompaniment Programme in Palestine and Israel). De synpunkter/reflektioner som uttryckts här ovan är helt och hållet personliga och inte nödvändigtvis ett uttryck för vad min arbetsgivare; Sveriges Kristna Råd eller Kyrkornas Världsråd ställer sig bakom.

Om du vill publicera hela eller delar av denna artikel eller sprida den vidare, var vänlig kontakta mig; johannawallin@hotmail.com, och/eller någon av de ansvariga på Sveriges Kristna Råd; Karin Hallin (karin.hallin@skr.org) eller Johanna Wassholm (johanna.wassholm@skr.org).